

MŪŽĪGAIS EVANĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14:6–12; 1kor 15:1–4; Rm 3:24–26; 1Pēt 1:18–20; Mt 28:19, 20; Apd 1:8.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Atkl 14:6)

Senajā Israēlā, kad apkārt dzīvojošie pagāni pielūdza daudzus dievus no koka un akmens, Israēla skaidrais, spēcīgais ticības apliecinājums bija atrodams 5Moz 6:4: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.”

Gadsimtu gaitā Šemas skaitīšana (tā ir lūgšana, kas izriet no ebreju vārda “dzirdēt”) atgādināja jūdiem par garīgo vīziju, kas vienoja viņus kā tautu un stiprināja viņu apņemšanos saglabāt savu unikālo identitāti kā viena patiesā Dieva pielūdzējiem.

Septītās dienas adventistiem triju eņģeļu vēstis Atkl 14. nodaļā ir “Šema”. Tas ir mūs identificējošs ticības apliecinājums. Tas definē, kas mēs esam kā tauta, un apraksta mūsu misiju pasaulē. Īsāk sakot, mūsu unikālā pravietiskā identitāte ir aprakstīta Atkl 14:6–12, un šeit mēs atrodam savu motivāciju pasludināt evaņģēliju pasaulei.

Šonedēļ mēs sīkāk pētīsim Atkl 14:6–12, bet to darīsim ar žēlastības brillēm, klausoties, kā Dievs uzrunā mūsu sirdis.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. aprīlī.

Žēlastības pilnā cerības grāmata

Kad lielākā daļa cilvēku domā par Bībeles pēdējo grāmatu – Atklāsmes grāmatu –, viņi nedomā par Dieva žēlastību. Kad viņi pārdomā Dieva pēdējo dienu vēsti, viņu domas bieži pievēršas baisiem zvēriem, mistiskiem simboliem un dīvainiem tēliem. Atklāsmes grāmata diemžēl biedē tikpat daudz cilvēku, cik iedrošina, un tas ir nožēlojami, jo patiesībā tā ir piesātināta ar žēlastību un cerības pilna. Tas ir, par spīti vajāšanām un grūtiem laikiem nākotnē un biedējošiem zvēriem Dievs tomēr sagādā mums iemeslus priecāties par Viņa glābšanu.

Izlasi Atkl 1:1–3 un Atkl 14:6. Kā šie panti kopā stāsta mums ne tikai par Atklāsmes grāmatu, bet arī par “mūžīgo evaņģēliju”? _____

Visa Atklāsmes grāmata ir par Jēzu. Tā ir Viņa vēsts Viņa ļaudīm un ir īpaši attiecināma uz Viņa draudzi pēdējās dienās. Tā ir žēlastības piepildīta vēsts, kas satur gala laika cerību. Visā grāmatā Kristus aprakstīts kā nokauts Jērs, un svētība ir apsolīta tiem, kas lasa, saprot un rīkojas saskaņā ar atklāto patiesību.

Saskaņā ar Atkl 1:5, 6 Jēzus ir tas, kurš “mūs mīlējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam”. Kristū mums ir piedots. Žēlastība piedod mūsu pagātnei, dod spēku tagadnei un cerību nākotnei. Tas ir, Kristū mēs esam atbrīvoti no grēka soda un varas, un kādu dienu drīz mēs tiksīm atbrīvoti no grēka klātbūtnes. Šī ir Bībeles pēdējās grāmatas – Atklāsmes grāmatas – vēsts.

Tā ir arī steidzama vēsts, kas sākumā attēlota kā eņģelis, kas lido debesu vidū ar “mūžīgo evaņģēliju”.

Evaņģēlijs, glābšana ticībā Kristum, Kristus salīdzinošā nāve par mums, mūžīgās dzīvības apsolījums nevis tā dēļ, ko mēs varam darīt, bet ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, – to visu atrodam triju eņģeļu vēsts sākumā! Tāpēc nav brīnums, ka tā ir žēlastības pilna vēsts, pilna cerības un apsolījumu mums, salauztām un ciešanu apkrautām būtnēm.

Lai gan ir viegli pievērsties zvēriem un pēdējo dienu brīdinājumiem, kādi tie aprakstīti Atklāsmes grāmatā, kā mēs varam iemācīties līdzsvarot šo visu ar to, kas nenoliedzami ir vissvarīgākā Atklāsmes grāmatas vēsts: Kristus pašuzpurīgā nāve mūsu labā? _____

“Mūžīgais” evaņģēlijs

Ievēro, ar ko sākas Atkl 14:6, kas ir triju eņģeļu vēsts sākums: “Mūžīgais evaņģēlijs.” Ja nesapratīsim evaņģēlija dziļumu, tad palaidīsim garām visu triju eņģeļu vēsts jēgu. Ja nesapratīsim evaņģēliju, mēs nevarēsim pilnībā saprast Dieva tiesas stundas vēsti, Bābeles krišanu un zvēra zīmi.

Izlasi 1kor 15:1–4, Rm 3:24–26 un Rm 5:6–8. Kā šajos pantos atklāts “mūžīgais evaņģēlijs”? Kāda liela cerība mums šeit ir atklāta? _____

Evaņģēlijs ir neticami laba vēsts par Kristus nāvi par mūsu grēkiem, Viņa godības pilno augšāmcelšanos un Viņa vienmēr klātesošo mīlestību un rūpēm par mums. Ticībā Viņa izlietajām asinīm un Viņa augšāmcelšanās spēkam mēs tiekam atbrīvoti gan no grēka soda, gan no tā varas. Apustuļa Pāvila domas pārņēma Kristus, kas bija viņa mācības un sludināšanas centrā. Krustā sistais Kristus izglāba viņu no pagātnes nosodījuma un vainas. Augšāmceltais Kristus deva viņam spēku tagadnē, un Kristus, kas atgriežas, deva viņam cerību nākotnē.

Ievērojiet četrus punktus šajos Vēstules romiešiem pantos:

1. Mēs tiekam taisnoti žēlastībā.
2. Žēlastība ir Dieva taisnības pasludināšana.
3. Žēlastība attaisno tos, kas ticībā pieņem Jēzu.
4. Dieva mīlestība mums ir parādīta, kad mēs vēl bijām grēcinieki.

Kristus žēlastība ir bez nopelna, un to nevar nopelnīt. Jēzus nomira ciešanu un sāpju pilnā nāvē, kādā mirs bojā ejošie grēcinieki. Viņš pilnībā piedzīvoja Tēva dusmas pret grēku jeb grēka sodu. Viņš tika atstumts, lai mēs varētu tikt pieņemti. Viņš nomira mūsu vietā, lai mēs varētu dzīvot Viņa dzīvi.

Tāpēc vai ir kāds brīnums, ka glābšanai ir jābūt ticībā un bez likuma darbiem? Ko gan mēs varētu vēl pievienot pie tā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, pat ja mūsu labie darbi tiktu darīti ar vislabākajiem nodomiem un Svētajā Garā?

Šis plāns, glābšanas plāns, ir radīts pat pirms laiku iesākuma (2Tim 1:9, Tit 1:2, Ef 1:4), un tas palīdz izskaidrot, kāpēc to sauc par “mūžīgo” evaņģēliju. Pirms tika radīta pasaule, Dievs zināja, kas notiks, tādēļ Viņš izveidoja glābšanas plānu, lai tiktu galā ar krīzi, kad tā pienāks.

Žēlastības stāsts

Triju eņģeļu vēstis ir žēlastības stāsts. Tas ir stāsts par Glābēja mīlestību, kas ir pāri jebkuram mēram – stāsts par Jēzu, kas mūs mīl tik ļoti, ka drīzāk bija gatavs piedzīvot pašu elli, nekā ļaut kādam no mums iet bojā. Tas ir stāsts par nebeidzamu, neizdibināmu, neaptveramu, nemirstīgu, bezgalīgi bezgalīgu mīlestību.

Dievu nekas nepārsteidz. Viņš nav pakļauts cilvēku mainīgajiem izvēles vējiem. Kā mēs jau redzējām, Viņa plāns mūs atbrīvot no grēka varas netika radīts pēc tam, kad grēks pacēla savu neglīto galvu. Briesmīgā grēka drāma Dievu neizsita no kontroles.

Izlasi Atkl 13:8 un 1Pēt 1:18–20. Ko šie panti māca mums par glābšanas plānu? _____

Frāze “mūžīgais evaņģēlijs” Atkl 14:6 runā par pagātņi, tagadņi un nākotņi. Kad Dievs radīja cilvēci ar spēju pieņemt morālus lēmumus, Viņš paredzēja, ka viņu izvēle varētu būt kļūdaina. Ja reiz Viņa radījumiem bija spēja izvēlēties, viņiem piemita spēja arī sacelties pret Viņa mīlošo dabu. Vienīgais veids, kā izvairīties no šīs realitātes, būtu radīt robotus, ko kontrolē un ar ko manipulē kāds dievišķs kosmisks plāns. Uzspiesta lojalitāte ir pretēja Dieva raksturam. Mīlestība prasa izvēli, un, ja reiz cilvēkiem tiek dota izvēles brīvība, pastāv arī iespēja izdarīt nepareizus lēmumus. Tāpēc glābšanas plāns Dieva prātā radās jau pirms mūsu pirmo vecāku sacelšanās Ēdenes dārzā.

“Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās “noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts” (Rm 16:25). Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

“Mūžīgais evaņģēlijs” runā ne tikai par pagātņi un tagadņi – tas ir pamats nākotnes cerībai. Tas runā par mūžīgu dzīvošanu ar To, kura sirds ilgojas būt ar mums mūžīgi.

Izlasi Ef1:4. Padomā, ko nozīmē tas, ka tu esi bijis “izredzēts” Kristū jau pirms “pasaules radīšanas”. Kāpēc tev vajadzētu šo patiesību uztvert kā ļoti iedrošinošu? _____

Visā pasaulē

Izlasi vēlreiz Atkl 14:6. Kāds ir mūžīgā evaņģēlija pasludināšanas apmērs, un kāpēc atbilde ir tik svarīga mums ikvienam, kā arī mūsu draudzes misijai un aicinājumam?

Saskaņā ar pirmā eņģeļa neatliekamo gala laika vēsti “mūžīgajam evaņģēlijam” ir jātiek pasludinātam katrā tautā, ciltī, valodā un ikvienam cilvēkam. Šī ir tik liela, tik plaša, tik varena un aptveroša misija, ka tā prasa visu. Tā prasa mūsu vislabākās pūles un pilnīgu nodošanos. Tā vada mūs no aizraušanās ar savām interesēm uz dedzīgu kalpošanu Kristum. Tā iedvesmo mūs ar kaut ko lielāku nekā mēs paši un vada mūs ārā no mūsu prātu šaurajām robežām pretī lielākai vīzijai.

Izlasi Mt 28:19, 20. Kā šie panti saskan ar pirmā eņģeļa vēsti? _____

Savā grāmatā “A Quest for More: Living for Something Bigger Than You” Pauls Dāvids Tripps (Paul David Tripp) runā par katra cilvēka psiholoģisko vajadzību būt daļai no kaut kā lielāka: “Cilvēki ir radīti būt daļai no kaut kā lielāka nekā viņi paši. Grēks sašaurina mūsu katra dzīvi līdz mūsu dzīves lielumam. Kristus žēlastība ir dota, lai mūs izglābtu no mūsos pašos centrētās valstības klaustrofobiskajiem ierobežojumiem un atbrīvotu mūs dzīvei ar mūžīgu nodomu un gandarījumu sniedzošiem Dieva valstības priekiem.”

Nav nekā iedvesmojošāka, nekā piepildošāka, nekā atalgojošāka kā būt daļai no dievišķas kustības, ko ir izsaukusi Dieva aizgādība, lai paveiktu daudz lielāku, daudz plašāku uzdevumu, nekā jebkurš cilvēks jebkad varētu paveikt viens pats. Uzdevums, ko devis Dievs un kas aprakstīts Atkl 14. nodaļā, ir vislielākais uzdevums, kāds jebkad ir uzticēts Viņa draudzei. Tas ir visnopietnākais aicinājums atdot savu dzīvi Debesu vislielākajai misijai – atklāt Dieva neaptveramo mīlestību tieši pirms Jēzus atgriešanās.

Kāda ir tava pieredze ar iesaistīšanos kādā lielākā lietā nekā tu pats? Kā šī pieredze palīdz tev saprast šodienas pētījuma domu? Kas gan varētu būt lielāks par to, ka tevi liek lietā kosmosa Radītājs, lai Visumā ienestu mūžīgas pārmaiņas? _____

Misijas kustība

Pateicoties izprotošām, dziļām Bībeles studijām, pirmie adventisti ieguva arvien lielāku izpratni par šo vēstu svarīgumu. Viņi izjuta, ka Dievam ir vēsts, kas domāta šai paaudzei, – neatliekama gala laika vēsts, kas jāpasludina katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai, lai sagatavotu pasauli Kristus atnākšanai. Triju eņģeļu vēstis ir bijušas motivācija adventistu misijai kopš tās pašiem pirmsākumiem.

1874. gadā Ģenerālkonference izsūtīja pirmo misionāru uz Eiropu. Elena Vaita Džonu Endrjūsu (John Andrews) nosauca par “spējīgāko cilvēku mūsu rindās”. Endrjūss runāja vismaz septiņās valodās, varēja no galvas noskaitīt Jauno Derību un zināja lielāko daļu Vecās Derības. Viņš bija izcils zinātnieks, produktīvs rakstnieks, spēcīgs sludinātājs un kompetents teologs.

Kāpēc gan sūtīt šādu cilvēku uz vietu, kur bija ļoti maz ticīgo? Kāpēc sūtīt “vispējīgāko cilvēku” uz nezināmu misijas lauku? Un kāpēc viņš bija labprātīgs iet? Viņa sieva pirms dažiem gadiem bija nomirusi. Kāpēc lai viņš būtu labprātīgs atstāt savu ģimeni un draugus Amerikā un kuģotu kopā ar saviem diviem bērniem uz nezināmu zemi, Kristus lietas dēļ riskējot ar visu?

Ir tikai viens iemesls. Viņš ticēja, ka Jēzus nāks drīz, ka gala laika patiesības vēstij ir jātiek izplatītai pa visu pasauli.

Visā vēsturē mūsu spožākie un spējīgākie cilvēki ir ceļojuši līdz zemes galiem, lai pasludinātu Dieva pēdējo dienu vēsti. Tie bija visu veidu skolotāji, medicīnas personāls, mācītāji, zemnieki, mehāniķi, galdnieki un tirgotāji. Daži no viņiem bija konfesijas darbinieki, bet daudzi nebija. Tie bija vienkārši cilvēki, kas ticēja Jēzus drīzajai nākšanai.

Izlasi Atkl 14:6, Apd 1:8 un Mt 24:14. Ko līdzīgu tu saskati šajos pantos? _____

Mūžīgā evaņģēlija sludināšana pārsniedz ģeogrāfiskās robežas. Tā iekļūst zemes visattālākajos nostūros. Tā aizsniedz visu kultūru un valodu cilvēkus. Beigās tā aizsniegs visu pasauli. Cik fascinējoši ir zināt, ka, pēc ANO datiem, mūsu vēsts līdz šim ir aizsniegusi vairāk nekā 210 no pasaules 235 valstīm.

Kāda varētu būt tava loma, un kā tu to varētu izpildīt labāk, palīdzot izplatīt triju eņģeļu vēsti katrai “tautai, ciltij, valodai un tautībai”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pakavējies vairāk pie idejas par mūsu vajadzību būt daļai no kaut kā lielāka par mūsuniecīgo, īslaicīgo, bieži vien samaitāto, sabojāto un vilšanās pilno dzīvi (kurš gan nav kaut ko no tā piedzīvojis!), kas izteikta trešdienas pētījumā. Šīs ilgas arī ir ļoti nozīmīgas. Kas gan mēs esam fiziski, ja ne mazi miesas gabali, kas visur nes sev līdzī smadzenes – pāris kilogramu organiskā materiāla uz oglekļa bāzes, kas pēc sastāva tuvāks spainim ceptas vistas nekā cietajam diskam.

Ko var nozīmēt šie mazie, autonomie gaļas gabali pretstatā bezgalībai, kas to ieskauj? Dzīvot tikai sev, dzīvot kaut kam, kas nav lielāks par tevi pašu, kad mums visapkārt un aiz mums ir tik daudz, ir līdzīgi kā būt ieslēgtam uz mūžu vieninieku kamerā lielā pilsētā, kuru var sajūst caur sienas vibrācijām. Un vai ir kāda lielāka, grandiozāka un cildenāka lieta, kurai mēs varētu veltīt savu dzīvi, ja ne sludināt mūžīgās dzīvības apsolījumus, kas mums doti Jēzū?

“Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu. Tiks darīti lieli darbi – slimie dziedināti, un ticīgos pavadīs zīmes un brīnumi. Arī sātans strādās ar viltus brīnumiem, likdams pat ugunij krist no debesīm cilvēku skata priekšā (Atkl. 13:13). Tādā veidā zemes iedzīvotājiem tiks dota iespēja izšķirties un katram ieņemt savu noteiktu nostāju.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 612. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Daudzi ir man rakstījuši, jautājot, vai vēsts par taisnošanu ticībā ir trešā eņģeļa vēsts, un es atbildēju: ‘Tā patiešām ir trešā eņģeļa vēsts.’” (E. Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1890. g. 1. apr.) Kāda saistība pastāv starp taisnošanu ticībā un trim eņģeļu vēstīm?

2. Pakavējieties vairāk pie frāzes “mūžīgais evaņģēlijs”. Kas evaņģēlijā ir mūžīgs?

3. Ko nozīmē tas, ka Septītās dienas adventisti ir tik daudzās pasaules valstīs? Ko tas atklāj par to, kā Dievs līdz šim ir svētījis mūsu pūles? Vienlaikus kā tava vietējā draudze un pat vietējā sabatskolas grupiņa var ieņemt lielāku lomu “darba pabeigšanā”?